

0921 – 21. september

Se, Herrens hånd er ikke for kort, så han ikke kan hjelpe. Hans øre er ikke tunghørt, så det ikke kan høre. Jes 59: 1.

Det er mange mennesker som i alle forhold forøvrig viser seg som rette kristne, men som går der så tynget av en enkelt bekymring, nød eller vanskelighet. Som om det aldri var hjelp å få for dette. Som om det virkelig fantes en nød der Gud ikke var i stand til å hjelpe. Som om Gud var død, eller hadde mistet all makt til å hjelpe. Og som om det virkelig fantes tilfeller hvor Den allmektiges barn måtte finne seg i å være ulykkelige.

Ellers ser de ut til å ha både tro og forstand nok. Men når det gjelder en bestemt nød, eller et problem, sukker og sørger de så svært som om de ikke hadde noen Gud og Frelser. Blir de formant til å stole på Gud, svarer de: «Jeg vet jo at Gud er både allmektig og trofast. Men her er jo en situasjon hvor det ikke er mulig at jeg kan bli hjulpet».

Ja, denne bekymringens ånd kan komme til å angripe hvilken som helst kristen. Men når en kristen anser noen som helst situasjon så håpløs at det ikke er mulig å bli hjulpet, da er det mørke, vantro og villfarelse som har skapt en slik holdning.

Dette er alltid Herrens svar: «Er min hånd for kort til å forløse, eller har jeg ingen kraft i meg til å frelse?» Eller har jeg ikke lenger noe hjerte for dere? «Hvor er skilsmissebrevet til deres mor, hvor jeg skulle ha gitt dere opp og forlatt dere? Til hvem av dem som har noe å kreve av meg har jeg solgt dere?»

Det er altså bare mørke og villfarelse som står bak den tanken at en kristen i noe som helst tilfelle behøver å være ulykkelig. For et Guds barn er aldri ulykkelig. Kan i virkeligheten aldri være ulykkelig.

For det første er bare det å være et Guds barn i seg selv en stor lykke. Ja, så stor en lykke at enhver ulykke i livet, – selv om det ikke fantes hjelp for den – i forhold til dette bare blir som et lite sandkorn mot hele jordkloden. Eller som å miste en tiøre mot det å eie en million.

Og for det andre kan Gud hjelpe i alle forhold. Herrens høyre hånd kan forvandle alt. Og det Herren ikke vil, eller ikke finner tjenlig å forvandle, bør aldri gjøre Guds barn ulykkelige. For det er da helt sikkert til deres eget beste at det får fortsette. Apostelen sier: «Vi vet at alle ting virker sammen til det beste for dem som elsker Gud».

Den store fordel som alle Guds barn har framfor andre mennesker, er at uansett hva som hender med dem, så må det alltid tjene til det beste for dem. Verden kan nok ha mer gull og sølv, flere hus og hytter, mer mat og klær, mer skjemt og moro.

Men verdens mennesker kan aldri få det gode forholdet Guds barn lever i, hvor alle ting virker sammen til det beste for dem. For de bruker tvert imot alle ting til sin egen skade. Og når de har det som best og er kommet til topps, har de bare oppnådd å bli djevelens slaver og medarvinger til den evige ild.

Guds barn derimot kan ha det som verst og er kommet dypest ned i lidelsens og prøvelsens jammerdal. Job sitter i sekk og aske og skrapet sårene sine. Jeremia ligger i gjørmens på bunnen av

brønnen. Daniel ligger i løvehulen, og den fattige Lasarus ligger i sine sår og filler foran den rikes dør. Men det er likevel ikke verre med dem enn at de hele tiden får være Herrens «øyensteiner», hans hjertes glede, rettferdighetens barn, hans hellige folk, og det eiendomsfolket som til sist skal bæres av engler til «Abrahams skjød».

På denne måten kan jo aldri Guds barn være ulykkelige. Selv ulykken må jo til og med virke til det beste for dem. Og det som mer er; selv synden, som er det største ondet, skal ikke fordømme dem. Djvelen skal ikke få overvinne dem, døden skal ikke skade dem. Tvert imot skal alle disse grusomme fiendene på Herrens befaling tjene til noe gagn for dem.

Her ser vi da at det finnes ingen nød hvor Gud ikke kan hjelpe. Det finnes ingen makt som «er i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre».

Det finnes ingen fiende som kan rive Kristi sauer bort fra ham. For noen gang å skulle fortapes, må disse, på samme måte som våre første foreldre, med viten og vilje gå bort fra Kristus, med viten og vilje lukke øret til for Herrens røst, fordi de er bedratt av slangens gift og syndens bedrag.

Her er grunnen til den viktige sannheten; at ingen kristen går fortapt så lenge han selv frykter for at det skal skje, holder Guds ord høyt, hører det, og lar seg tale til rette. Så lenge kan ingen makt skille ham fra Kristi kjærlighet. Uansett hvor svak han så er, hvor ille det ser ut og hvor dypt han er falt i elendighet.

Vi kan bli hjulpet i alt, så lenge vi søker hjelpen hos Herren, og på den måten der Herren har lovet å hjelpe oss. For det er umulig at noen som har all sin trøst i Herren og i tro påkaller ham, likevel skulle bli til skamme. Gransk Skriftene og se om du finner noen, fra verden ble til, som har sin trøst i Herren og påkaller ham, og så noen gang er kommet til skamme.

Nei, det skyldes nok bare en ynkelig vantro når en kristen i noe tilfelle sørger som om han ikke hadde noe håp. For Gud kan hjelpe i alle ting. I alle forhold er han en Far, en allmektig og trofast Far.

Han sørger for sine barn på alle områder, tar del i alt som skjer med dem. Han hjelper, advarer og beskytter, som Skriften sier: «Så sier Herren, hærskares Gud: Den som rører ved dere, rører ved hans øyenstein».